

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou ve věci žalobce **V. V. T.**, nar. x, státní příslušnost Vietnam, bytem x zastoupeného JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník, proti žalovanému **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015 č. j. CPR-33217-2/ČJ-2015-930310-V238, o vyhoštění,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán 1. stupně, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Kladně, mu podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o pobytu cizinců) uložil správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území stanovil na 3 roky. Podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců pak rozhodl, že se na cizince, pana V. V. T., nevztahují důvody znemožňující vycestování, přičemž počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území stanovil od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně stanovil podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a v § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o pobytu cizinců a se závěrem, že nejednal zkratkovitě. Uvedl, že nesouhlasí také s tím, že je pro posouzení jeho případu irelevantní, jakým způsobem zmocněný zástupce plnil své povinnosti. Zmocněný zástupce mu neoznámil rozhodnutí správního orgánu 1. Stupně, proti němuž bylo možné podat v zákonné lhůtě odvolání, ani mu neoznámil, že pobývá na území ČR bez platného povolení. V současnosti již může pouze zmocněnce žádat o náhradu škody, nemůže však dosáhnout navrácení lhůty k podání opravného prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Za nesprávný dále považuje závěr žalovaného, že doba správního vyhoštění v délce 3 let je adekvátní jednání, kterého se měl dopustit a že době k vycestování z území v délce 30 dnů je přiměřená k tomu, aby si vyřídil náležitosti k vycestování. Na území ČR, kde žije od r. 2008, si vybudoval řadu sociálních vazeb bez ohledu na skutečnost, že jeho příbuzenstvo převážně žije na území Vietnamské socialistické republiky. V případě vyhoštění z území na tři roky budou veškeré tyto vazby zpřetrhány.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému nahradit mu náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu žalovaného soud zjistil, že žalovaný vydal dne 15. 10. 2015 napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Kladno, vydanému dne 6. 8. 2015 ve věci správního vyhoštění a protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř.) zamítl a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil.

Napadené rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že napadené rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že žalobce se prokázal dne 12. 6. 2015 při pobytové kontrole dokladem jiné osoby, jako dokladem vlastním a zároveň pobýval na území ČR od 21. 5. 2014 do 12. 6. 2015 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Na základě toho zahájil správní orgán 1. stupně řízení o správním vyhoštění a dne 6. 8. 2015 vydal napadené rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno prostřednictvím zástupce dne 7. 8. 2015. Dne 12. 8. 2015 podal zástupce žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že je nejpozději do 24. 8. 2015 odůvodní. Dne 18. 8. 2015 odůvodnil účastník řízení své odvolání tak, že uvedl, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu uvedenou v napadeném rozhodnutí a trval na tom, že pokud se prokázal cestovním dokladem odlišné osoby, jednal zkratkovitě, neboť se obával, že již nepobývá oprávněně. V odvolání uvedl, že v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl zastoupen zmocněncem a domnívá se, že nelze předvídat, že ten nebude plnit své základní povinnosti. Správní orgán 1. stupně nevzal v úvahu, že již nemůže v případném sporu dosáhnout navrácení lhůty k podání opravných prostředků. Namítl, že stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, je nepřiměřená a nesouhlasil se stanovením doby k vycestování.

Žalovaný jako odvolací orgán uvedl, že má za to, že správní orgán 1. stupně dostatečným způsobem zjistil porušení právní normy žalobcem spočívajícím v neoprávněném

pobytu na území ČR a předložení dokladu jiné osoby jako vlastního. Uvedl, že má za to, že správní orgán 1. stupně dostal i ustanovení § 68 odst. 3 s. ř., když z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, jaké úvahy a hodnocení jej vedly k uložení opatření formou správního vyhoštění.

K námitce žalobce, že v den bytové kontroly jednal zkratkovitě žalovaný uvedl, že z protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 12. 6. 2015 nikterak nevyplývá, že by jednal zkratkovitě, když k věci uvedl, že si byl vědom toho, že nemá platné povolení k pobytu a také chtěl, aby neměl problém. K předloženému dokladu uvedl, že ho našel na tržnici SAPA v Praze asi před měsícem, chtěl ho vrátit majiteli a kdyby ho nenašel, chtěl ho odevzdat na ambasádě. Odvolací orgán uvedl, že má za to na základě zjištěných skutečností, že žalobce tento doklad předložil vědomě, zřejmě proto, aby nebyla zjištěna jeho pravá totožnost.

K námitce žalobce týkající se zmocnění žalobce a neplnění jeho povinností odvolací orgán uvedl, že pokud měl žalobce pochybnosti, jistě měl dostatek prostoru k tomu, aby se o stav řízení zajímal, žádné kroky však neučinil a pouze spoléhal na informace, které mu zmocněnec sdělil. Uvedl, že samotné zmocnění jiné osoby neznamená, že cizinec je zbaven povinností vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců, podle kterých smí pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a platným vízem, pokud zákon nestanoví jinak. Uvedl také, že naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců nevyžaduje jednání vědomé, postačí, že cizinec na území pobývá neoprávněně, nevědomě a nedbalostně.

K námitce žalobce, že správní orgán nevzal v úvahu, že nemůže v případném soudním sporu se zmocněncem dosáhnout navrácení lhůty k podání opravného prostředku proti rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce pobýval na území ČR do 27. 4. 2013 na základě dlouhodobého víza za účelem podnikání. Dne 8. 4. 2013 podal prostřednictvím zástupce žádost o prodloužení platnosti o povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž z odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti vyplývá, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, neboť spáchal přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění. Žádost žalobce byla zamítnuta, neboť žalobce nesplňoval podmínku trestní zachovalosti. Odvolací orgán uvedl, že předmětem řízení o správním vyhoštění není případné řízení o opravném prostředku ve věci pobytu žalobce, tudíž správní orgán 1. stupně nepochybil, když se touto otázkou nezabýval.

Pokud jde o námitku žalobce týkající se délky doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, odvolací orgán jednak poukázal na to, co je uvedeno výše, tudíž na něj nelze pohlížet jako na osobu, která se dopustila prvního porušení zákona, dále na dobu, po kterou pobývá na území bez povolení k pobytu, na skutečnost, že nemá sjednáno zdravotní pojištění a pobývá na adresách u svých známých, z čehož vyplývá, že není integrován na území ČR, nemá zájem žít na území v souladu s právními předpisy a proto pokládá i odvolací orgán dobu správního vyhoštění na tři roky za adekvátní jeho jednání, neboť podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění až na pět let. K době k vycestování z území ČR odvolací orgán uvedl, že dobu v délce 30 dnů považuje za přiměřenou k vyřízení si náležitostí k vycestování a i sám žalobce neuvedl žádné konkrétní záležitosti, které by nebyl schopen v délce 30 dnů vyřídit.

Dále odvolací orgán uvedl, že po posouzení jak délky legálního pobytu žalobce (2008 - 2014), tak i délky nelegálního pobytu (asi jeden rok) nelze dospět k závěru, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným z hlediska ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Kromě toho, že konstatoval, že žalobce nemá na území ČR žádný majetek,

nemá sjednáno zdravotní pojištění a s obstaráváním finančních prostředků mu pomáhají známí, dopustil se protiprávního jednání, na základě kterého mu byla zamítnuta žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Vzhledem k jednání, kterého se žalobce dopustil, uvedl odvolací orgán, že v případě žalobce převážil veřejný zájem na tom, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří zde pobývají legálně, nad případným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce uvedl, že se má kam vrátit, ve Vietnamu pobývá jeho manželka, děti a rodiče a odvolací orgán proto uvedl, že má za to, že správní orgán 1. stupně dostatečným způsobem odůvodnil vydání napadeného rozhodnutí.

Správní orgán 1. stupně si také vyžádal podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování žalobce podle § 179 zákona o pobytu cizinců možné a obdržel závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 28. 6. 2015, že vycestování cizince je možné.

Na základě výše uvedeného dospěl odvolací orgán k závěru, že správní orgán 1. stupně postupoval v souladu s § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutkový stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Proto odvolací orgán odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil.

Krajský soud v Praze přezkoumal rozhodnutí žalovaného a řízení, které jeho vydání předcházelo v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť na výzvu soudu žalobce ani žalovaný nesdělili, že s takovým záměrem soudu nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce v první řadě namítal, že nesouhlasí s právním posouzením svého jednání žalovaným, a to že naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o pobytu cizinců a s jeho závěrem, že nejednal zkratkovitě. Tato námitka žalobce není důvodná.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců:

(1) Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států,

b) až na 5 let,

1. prokáže-li se cizinec při hraniční nebo pobytové kontrole dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním,

c) až na 3 roky,

2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V řízení bylo nepochybně prokázáno, že žalobce se při pobytové kontrole dne 12. 6. 2015 prokázal dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním. Jeho odůvodnění jeho jednání jako zkratkovitého nemůže být omluvou, neboť si byl vědom, že se prokazuje cizím

dokladem a svým jednáním chtěl dosáhnout toho, aby nebyl zjištěn jeho případně nelegální pobyt na území ČR, čehož se obával. Žalobce jako cizinec, je povinen respektovat ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle kterého je oprávněn pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak, tudíž je povinen dbát na to, aby své doklady měl vždy v pořádku a platné. Ze skutkových zjištění provedených správními orgány nevyplývá žádná pochybnost o jednání žalobce a nebyl tedy žádný důvod k pochybnostem, za kterých měl žalovaný jednat ve prospěch žalobce, jak žalobce namítá. Soud k obsahu této námitky žalobce musí dodat, že v žalobě žalobce uvedl nesprávné označení ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle kterého mu správní orgán 1. stupně uložil správní vyhoštění.

K nesouhlasu žalobce s posouzením jednání jeho zmocněného zástupce jako irelevantního v tomto řízení musí soud uvést, že souhlasí s názorem žalovaného, že v tomto řízení o správním vyhoštění žalobce nemá místo posuzování jednání jeho zmocněnce v řízení o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu. Tyto své námitky měl uplatnit žalobce v řízení o své žádosti, ale v nynějším řízení k nim nemůže soud přihlížet, jsou tedy nedůvodné.

K námitce žalobce, že považuje za neadekvátní svému jednání dobu správního vyhoštění na tři roky a nepřiměřenou dobu 30 dnů, která mu byla stanovena pro vycestování z ČR, soud uvádí, že ani tato námitka není důvodná. Žalobce porušil zákon o pobytu cizinců tím, že se prokázal při pobytové kontrole dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, a za tento skutek může správní orgán uložit správní vyhoštění až na dobu pěti let. V případě žalobce stanovil správní orgán dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU na 3 roky, tedy přibližně v polovině přípustné sazby, což i podle názoru soudu je přiměřeným trestem za nezákonné jednání žalobce. Pokud jde o délku doby stanovenou žalobci k vycestování z ČR, neuvedl žalobce žádný relevantní důvod, pro který by měla být tato doba stanovena delší, přičemž zajištění prostředků na cestu nepovažuje soud za důvod, pro který by měla být tato doba prodloužena.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal námitky žalobce důvodnými, jeho žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.

Výrok o nákladech řízení je podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. listopadu 2015

Olga S t r á n s k á, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová